

Konsztantyin Dmitrijevic Balmont

Az óceán *Океан*

Szonett Valerij Brjusovhoz

Az Ígéret Földjének partjaitól távol,
Lelkem mélyén őrizve halovány reményt,
Hullámokat kérdeztem, s ködös óceántól
Morajló szót, mogorva választ kaptam én.

Felejtsd a fényes álmokat! Nincsen remény.
Miben te bízál, furcsa és csalóka álmok,
Bolyongással telik nap, hónap, ezer év –
Az Ígéretnek Földjét soha nem találod.

S átláttam hirtelen minden pimasz csalást,
És égető, vigasztalan nagy gond szakadt rám,
Faggattam még a partja nincsen óceánt,

Miért hizlal dühöngő széllel hurrikánt,
Mért csapkod, lázong? Ám az óceán mogorván
A sűrű ködbe bújt, s morajlott csak tovább.
1895

Egy szörnyű álmom *Дурной сон*

Úgy tűnik, hogy el se hagytam orosz hazámat,
S hogy változás orosz honban már nem lehet.
S laknak galambok ott. S a kígyók rafináltak,
Az ordas sok. S elém sor börtönfal mered.

Revizor szennyezi. S gogoli mind a rémség.
S él Gleb Uszpenskij S mindenhol Scsedrin nyoma.
S ha tűz villan, hullat reá leleplező fényt,
S földre bukik megint a föld szegény fia.

S az ablaknál sor áll. Koldusok. Mennyi szegény.
Váratlan vendég jön. Hord kék egyenruhát.
Udvarias ember. Szíves tulajdonképpen.
Naplótok szerint főz magának lakomát.

Száz versztára már viták, per, törvényszegések,

Ezer versztára nyomor és sérelem jár.
Zümmögnek, mint legyek az üres fecsegések,
S ömlik folyvást a vér. És könny, akár az ár..

1913

Az emberekhez *К людям*

Mindnyájatokhoz szólok, ó, emberek,
Néma voltam, tudjátok meg, és balek,
Ám megszerettem a magas hegyeket,
S azóta megértek mindent és szeretek.

Megértek szívvel – ó, nem eszemmel,
Az égzengés is eltölthet örömmel,
S a villám hogy megöl embert, állatot,
A világunk attól még kápráztatóbb.

Minden kedvemre van, mit adott a föld,
Minden, amit jóból, rosszból összeszótt,
Mit megérintek, ahhoz fohászokodom,
Mosolygok érre, a tengert csúfolom.

A hegytetőről a forró sugarak
Parancsára csörgedez le a patak.
Az élet szövevényes, nem érti ész,
Bölcsnek, holtnak mondom: „Mit tudsz, az kevés!”

Szónál, tudománynál van, mi magasabb,
Elutasítom a bölcs hirdette tant,
Elbódít a világ, érzem és tudom,
Megrészegít engem, ő maga a bor.

Hogyha a világ-bor ad bódulatot,
Meghalok, de aztán fel is támadok,
És úgy élek újra, mint pihent legény,...
Ó, emberek, csak szeretni tudok én!

1927

Miért?..” Зачем?..”

Uram, Uram, tekints le rám, hull, hull a könnyem,
Hozzád szól esténként imám.
Ha már nem földinek alkottad meg a lelkem,
Miért a földön van hazám?
Évezredek homályán át tenéked szólok,
Teremtőm, nézz le ránk,
Úgy sírunk éppen, mint a gyermek, ki csalódott,
S keressük: hol van az Atyánk?
Bár egyszer hallanánk a hangod érthetően,
Boldoggá tenne csöppnyi fény,
De kín – élet, halál, szeretet – s érthetetlen,
S még ki sem kerülhetem én.
Hatalmas vagy, uram, de rideg a világod,
S mint minden, mi nagy, nem beszél,
Sok évezred lejárt, ámde válasz nincs fájó
Kérdésemre: Miért? Miért?

1929

A világ vége Конец мира

Az élet kezdete – májusi reggel.
S a vége – egy meginduló folyam.
A lélek megrendül a küzdelemben,
A végtelen halál hogy rárohan.

A hazug szájban elhalkul a jaj. –
Megérti már bukásában a szégyent,
Mered a kapzsi észre pokolarc.
És örök, néma bánat mindenünnen.

A síri pompa kénes hőt fakaszt,
S a lelkek, mint erdei szirmok égnek,
A tűz sívítva perzsel fát, avart.

S az égbolt míves kupolát mutat,
És nem szikráznak fel a csillagfények,
A rothadás gúnyolja a tavaszt.

1936

Lángi Péter fordításai

Konsztantyin Dmitrijevics Balmont

(1867, Gumnicsi – 1942, Párizs)

Vidéki nemesi családban született.
A moszkvai egyetem jogi karán tanult,
de mint a diáklázongások szervezőjét
kizárták az egyetemről. 1890-től jelennek
meg verseskötetei.

A szimbolista mozgalom egyik vezéralakja,
de verseiben inkább a lélektani állapot és
a hangulatok ábrázolására helyeződik a
hangsúly, ez az impresszionizmushoz köze-
líti költészetét.

Egy költeménye miatt már 1901-ben emig-
rációba kényszerült. 1913-ban térhetett visz-
sza Oroszországba. 1920-ban hivatalosan
külföldre távozhatott, s Párizsban maradt.
A honvágy vissza-visszatérő témája verse-
inek. Intenzív költői és fordítói tevékeny-
ségét az emigrációban is folytatta. Elborult
elmével, nagy szegénységben halt meg.